

● În acest număr ● În
paginile ● În acest nu
măr ● În acest nu
măr ● În
păgi 213 ● În
nile
● În acest număr ● În
paginile ● În acest număr

CRONICA DRAMATICĂ

NU REBUTURILOR, INDISCIPLINEI

ANUL XXIII, SERIA II,
NR. 5508
—
4 PAGINI — 25 BANI
—
VINERI
3 FEBRUARIE 1967

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Cum sporim „caratele” metalului

MASURI EFICIENTE IN CALEA RISIPEI

Uzinele „23 August” din Capitală au obținut de-a lungul anilor succese importante în ridicarea nivelului tehnico al producției. Multe din produsele fabricate aici — motorul Diesel de 4.16 kg/CP, rezervoarele sferice, locomotive de diferite tipuri — se ridică la nivelul celor mai bune realizate pe plan mondial. Uzina este unul din marii consumatori de metal din țară. Dar așa cum arată statisticile rămâne și unul din cei mai mari risipitori ai acestei importante materii prime. O analiză temeinică și o primă treaptă spre lichidarea acestei situații a constituit-o consfătuirea care s-a desfășurat recent cu participarea unui mare număr de muncitori și cadre tehnice.

...Cauzele acestei situații, spunea ing. Petre Turcu, directorul general al uzinei, trebuie căutate în nerespectarea proceselor tehnologice, în asistența tehnică necorespunzătoare, în lipsa de preocupare a organelor C.T.C. pentru exercitarea atribuțiilor ce le au. Pot fi înlăturate aceste cauze? Se poate asigura o eficiență ridicată folosirii metalului? Răspunsul participanților la consfătuire a fost pozitiv. Planul propus pentru consumul specific de oțel (1850 kg) și de fontă (1500 kg) pe toana de piese turnate este perfect realizabil. Trebuie subliniat că respectarea și chiar înscriserea sub această limită reclamă însă aplicarea neîntârziată a măsurilor propuse. Colectivul secției noastre, arătat ing. Ion Nicșă, șeful secției turnătorie de fontă — consideră că în urma aplicării planului de măsuri stabilit pentru reducerea consumurilor specifice, poate economisi cel puțin 3000 tone de fontă pe an și de circa 25 tone laminat. Căile sînt multiple. Tovarășul Mircea Drăgulin, inginer metalurg șef al uzinei, a propus extinderea folosirii fontelor de înaltă rezistență, în special a celor modifi-

N. UDROIU

(Continuare în pag. a III-a)

Geometrie Aspect de la Uzina mecanică Timișoara
Foto: ION CUCU

Plecarea președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Tunisia

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția, a părăsit joi dimineața Bucureștiul, plecând cu avionul spre Tunisia într-o vizită oficială de prietenie la invitația președintelui Habib Bourghiba. Președintele Consiliului de Stat este însoțit de Bujor Al-mășan, ministrul minelor, cu soția, George Macoveșcu, adjunct al ministrului afacerilor externe, cu soția, de consilierii și experții. La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau prezenți tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Petre Borilă, Constantin Drăgan, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Janos Fazekas, Petre Lupu, Ilie Murgulescu, vicepreședinte al Consiliului de Stat, Grigore Geamănu, secretarul Consiliului de Stat, miniștrii, conducătorii de instituții centrale și organizații obștești, ziaristi români și corespondenți ai presei străine. Au fost de față șefii misiunilor diplomatice acreditate la București. (Agerpres)

Într-un număr viitor
**PRIMUL
SUPLIMENT
ȘTIINȚIFIC**
al
„Științei
tineretului”

Patru pagini cuprinzând date despre cele mai noi cuceriri din cele mai diverse compartimente ale științei și tehnicii contemporane.
CUVÎNT
INTRODUCTIV
de Academician
Miron Nicolescu
Președintele Academiei
Republicii Socialiste
România

DIN SUMAR:
● Chimia emoțiilor...
● Aerul-material de construcție
● Enigmatică inscripție arheologică
● Detalii despre fitotron
● Invingătorii barierei biologice ?...

LOCOMOTIVĂ ELECTRICĂ DE 6 580 CP

Prima locomotivă electrică de 6 580 C.P. forță și faza intermediară a montării aparatelor electrice de înalta rezistență, în special a celor modifi-

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

CUM A AJUNS UN CARNET DE ELEV LA TRIBUNAL

Un dosar cuprinzând acte de dare în judecată: printr-o declarație, mărturie, procese verbale, și alte acte se afla o hirtie cu antetul unui cunoscut liceu din orașul P. care consemna situația școlară a elevului Nicolae F. Ce căuta un asemenea document pe masa procurorului când studiul său ar fi interesat poate un pedagog ori psiholog, deși notele lui Nicolae, cuprinse între 6 și 10, vădesc mai curînd un elev obișnuit, nu diminuează cu „probleme”? Nicolae, elev în clasa a X-a, este însă un hoț. Un hoț cu 12 furturi la activul său, comise singur sau în tovarășia fratelui, mai mic cu un an, elev în clasa a IX-a. Procurorul, s-a înarmat

cu toate datele care-l pot ajuta să reconstituie cadrul în care trăiesc cei doi tineri, să-și dea seama unde s-a produs furtura, ce anume trebuie întreprins pentru îndreptarea celor doi elevi pe făgașul firesc. Așa a ajuns carnetul de elev piesă importantă a unui dosar cu acte de jude-

cată. Dar cum a ajuns Nicolae hoț? „Nicolae și Anton sînt fiii medicului Al. F. Doi băieți înalți, frumoși, crescuți într-o casă din care nu lipsea nimic care să afecțeze evoluția lor fizică și intelectuală. Tatăl, om serios, dar sever și distant, și mama, ca orice mamă mai blîndă și-au

orînduit viața avînd în centru pe cei doi copii, avînd ca unic crez: totul pentru copii! Nicolae și Anton nu apucase să-și dorească un lucru, să-l ceară și să-l obțină, eventual chiar ca o răsplată pentru o purtare exemplară ori un merit deosebit; nu, totul venea firesc, ca mîncarea zilnică, ca pantofii și cărțile de școală. Și băieții au crescut. Obișnuși să se așeze la masă la ora fixă, să nu întîrzie seara peste ora 9, să nu facă în casă gălăgie — „tata doarme”

MARIETA VIDRAȘCU
(Continuare în pag. a III-a)

Muzeul satului din București, mijloc de cunoaștere pentru mari și mici
Foto: GR. PLEPELIȚA

CU PRIVIRE LA STABILIREA RELAȚIILOR DIPLOMATICE ÎNTRE REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA ȘI REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

În legătură cu stabilirea relațiilor diplomatice între Republica Socialistă România și Republica Federală a Germaniei, Agenția română de presă „Agerpres” este împuternicită să declare următoarele: În concordanță cu politica sa consecventă de pace, de promovare a cooperării internaționale, România militază activ pentru dezvoltarea legăturilor pe tărîm economic, cultural, științific, politic-diplomatic cu toate țările, indiferent de orientarea lor socială. Intensificarea colaborării pe bază de egalitate, întărirea relațiilor politice între toate statele, inclusiv, stabilirea de relații normale cu ambele state germane — subliniate în Declarația cu privire la întărirea securității în Europa adoptată de țările socialiste participante la Conferința de la București din iulie 1966 — constituie una din căile importante pentru dezvoltarea colaborării între statele europene. În acest spirit, guvernul Republicii Socialiste România a realizat un acord cu guvernul Republicii Federale a Germaniei cu privire la stabilirea de relații diplomatice între cele două țări, la rang de ambasadori. Acest act, care așază pe baze normale raporturile diplomatice dintre cele două state, este rezultatul evoluției relațiilor lor economice, tehnice, culturale și științifice, constituie un pas înainte spre dezvoltarea înțelegerii reciproce, serveste intereselor ambelor părți. În același timp, el slujește creării unui climat de încredere și apropiere între statele Europei, corespunde intereselor asigurării securității și păcii. În legătură cu declarația făcută de 1 februarie a.c. în Bundestag de cancelarul federal Kurt Georg Kiesinger, guvernul român consideră necesar să reafirme poziția sa binecunoscută, potrivit căreia una din realitățile fundamentale ce se impun în Europa ca urmare a celui de-al doilea război mondial și a evoluției ulterioare a evenimentelor, este existența celor două state germane — Republica Democrată Germană și Republica Federală a Germaniei. Recunoașterea acestei realități este una din premisele dezvoltării cooperării între țările europene și îmbunătățirii atmosferei politice pe continentul nostru. După convingerea guvernului român, stabilirea relațiilor diplomatice între Republica Socialistă România și Republica Federală a Germaniei reprezintă o contribuție la întărirea securității pe continentul nostru, la destinderea internațională și dezvoltarea condițiilor favorabile păcii.

CADRAN **DINAMICA**
CO-LOA-NELO
Cresterea PRODUCTIEI GLOBALE INDUSTRIALE
Cresterea PRODUCTIVITĂȚII MUNCII
100% 111.7%
100% 108.1%
Grafic de S. MORUZOV
V. AR.
(Continuare în pag. a III-a)

NU REBURTURILOR, INDISCIPLINEI

Problemele esențiale ale producției aduse în centrul dezbaterii adunării generale a tinerilor reclamă nu numai hotărîre, intervenții, dar și motive serioase de meditație

Foto: O. PLECAN

Fondul de aur: oamenii devotați profesiei, muncii

Vă amintiți de Bozan din nuvela „Uzina vie” a lui Alexandru Sahia — se adresa sălii tovarășul Meilescu Vasile, secretar al comitetului U.T.C. al sectorului, de dialogul dintre Bozan și Filip? „Uită-te tovarășe Filip, te rog uită-te la ea bine; ce nouă și frumoasă. Vezi luciul aia de la biela? Eu l-am dat. Locomotivele sînt copii noștri.” Filip și Bozan deși erau conștienți că sînt exprovați, că munca lor devenea aur ce umfla buzunarele patronilor, nu și puteau oprî mindria și bucuria la gîndul că prin mințile lor agra și mințile lor harnice ieșeau asemenea minunii. Filip spunea: „Dacă fabrica aceasta ar fi a muncitorilor, dacă ea ar fi bine organizată după legile proletare, slăbănogul acesta de Bozan ar fi de nerecunoscut și luciul bielei lui ar întrece și soarele”. Vă dați seama cine obligea moralmente să revină nouă, tinerilor, cărora munca nu ne mai este o corvoadă, nici nu ne este furată de lacomul patron? Cet mai mulți dintre tinerii noștri sînt conștienți de valoarea socială a muncii lor, de răspunderea care le-a fost incredentărită. Cei mai mulți dintre noi i-am putea privi deschis în ochi, le-am putea spune: „Dă, tovarășe Filip nu vă facem deloc de rușine, sîntem mindri că dăm fărîi produse pe care voi pe vremea patronilor nici nu le-ați fi visat.”

de sarcinile ce le revin, sînt disciplinați, sînt muncitori bine calificați. — Oamenii trebuie și sînt apreciați după munca lor. Și trebuie să spunem — afirmă maestrul Dumitru Ion, că rezultatele bune obținute în 1966 dovedesc că avem un fond uman de aur. Și cei mai mulți tineri, pot fi numiți aici. Noi, cei mai în vîrstă, ne simțim foarte bine în mijlocul dv. Printre dv. sînt tineri excepțional pregătiți, cum e Ion Marin, care la cei 24 de ani și-a însușit meseria mai bine decît muncitorii alții care au o vechime de 15 ani. El știe că produsul pe care-l realizează este foarte util economiei noastre, că trebuie să ne facă cinste peste hotare. Deși nu s-a terminat prima lună a anului, se poate spune cu siguranță că secția noastră a obținut rezultate foarte bune. Acest început de an care este alit de important a fost început de noi cu dreptul.

Ce stringi tu o mină...

— În urma dezbaterilor care au avut loc în uzina noastră, fiecare dintre noi știm ce sarcini mari ne stau în față — spune Ion Tomescu, secretar al comitetului de partid al secției. Și nu sînt deloc ușoare. Succesul stă în a face din fiecare muncitor al nostru un om de bază la locul lui de muncă. Indisciplina, rebutul, timpii morți trebuie să fie lichidați. În urma unui sondaj făcut în uzina noastră a reieșit că din cele 8 ore se lucrează efectiv doar 6 1/2 — 7 ore. Vă dați seama cât am putea realiza dacă s-ar folosi din plin cele 480 de minute? Avem încă foarte multe absențe nemotivate, avem tineri risipitori cu timpul lor și cu timpul uzinei. Din fiecare abateră de la disciplina muncitorească trebuie să facem o problemă foarte importantă. Nu trebuie să ne lase indiferenți acești risipitori. Mulți dintre ei au terminat anul trecut școala profesională. Au primit acolo tot ce au avut nevoie, toate condițiile le-au fost create ca ei să devină muncitori cu frumoase perspective. Au intrat în mijlocul nostru, au primit titlul scump de muncitor. E un drept, o mîndrie, dar și o obligație.

dintre noi e foarte drămuț — a continuat tînărul Arsene Mucenic — dar nu toți își dau seama de aceasta. Eu lucrez la supape. Proceul tehnologic e foarte lung și din cauza aceasta orice absență, orice stăgînire produce mari perturbări. Acum două săptămîni, tovarășul Matei Ion a lipsit din tură și am fost nevoit să lucrez eu pe mașina lui. Dacă altfel am fi stagnat producția. Unii dintre ultimii absolvenți ai școlii profesionale sînt slab pregătiți și nici nu fac prea mari eforturi de a intra repede în ritmul sectorului. Ei sînt și autori de rebuturi. Așa e și tov. Vîlcu Vasile și Matei Ion. În schimbul de noapte un maistru n-a urmat îndepărtarea muncii unora dintre ei și noi, cei din schimbul de dimineață, n-am avut de lucru deoarece prin neconstinciozitatea u-nora fluxul a fost întreprins. Nu putem să ne jucăm cu producția. Nișmenii nu ne dă voie să facem astfel.

Cu un timp în urmă — continuă tov. Meilescu Vasile — în sectorul nr. 3 bolții se observă o foarte mare indisciplina. Comitetul nostru și organizația de bază U.T.C. au intervenit. S-a constatat că acei oameni care aveau o pregătire profesională slabă erau și indisciplinați. Și Ștefan Ion și Toma Ion și Popescu Marin. Organizația noastră, cu sprijinul muncitorilor mai vîrstnici, a muncit mult cu ei. Aici opinia colectivă și-a făcut datoria. Dar nu același lucru l-au făcut tovarășii din organizația „pistoane” care n-au reușit încă să formeze un colectiv unit împotriva citorva tineri certăți cu disciplina muncitorească, cum sînt: Nutu Gheorghe care lucrează neatent, dă rebuturi, rupe sculele, nu și îngrijește mașina, Simion Ceiu și Bratu Nicolae elemente nedisciplinate. Sau ce au de spus despre comportarea lor absolvenții de anul trecut Cloc Gheorghe și Săvoiu Nicolae?

Ultimul dialog?

Cloc Gheorghe a terminat anul trecut școala profesională. Infpit, are ceva din filozofia omului care crede că cine strigă mai tare are mai mare dreptate. Urmează un dialog ascuțit. Cloc încearcă să se echiveze. Tonul îi e din ce în ce mai corborit.

Cloc Gheorghe: Am fost criticat ca un element care nu dă lucrări de calitate. Eu nu sînt chiar așa de vinovat. Nu e numai vina mea ci a aprovizionării.

(Din sală): Spune-ne pe ce ton răspunzi maistrului?

(Din sală): Ti-a pierit carul? Cum poți vorbi așa cu un muncitor mai în vîrstă? Cu un conducător de sector?

Cloc Gheorghe: (încearcă un gest de căință). Poziția mea față de lipsurile pe care mi le-au arătat colegii mei nu este o poziție tocmai bună. Pe viitor îmi iau angajamentul...

(Din sală): Te-am mai auzit parcă. Cînd ai de gînd să te îndrepti, să fii un muncitor demn? Ne faci de ris sectorul?

Cloc Gheorghe își pleacă privirile în spatele celui din fața sa. Are la ce medita...

Un dialog similar se leagă între sală și Săvoiu Nicolae, strungur la sectorul pompe. Tovarășii de muncă îl incită la o discuție deschisă, principială.

Să fie acesta ultimul dialog pe o asemenea temă cu cei doi? Nu putea fi legată această convorbire și mai înainte?

„Arvonează din vreme pe fericită muncă”

Din atelierul în care muncesc, continuă Ionceni Gheorghe — strungur — fac parte mulți tineri care se evidențiază prin constinciozitate. Aceasta se întîmplă și datorită faptului că în timpul liber au ocupat-și serios. Cei mai mulți sînt elevi la șerai. Alții studiază. Profesia noastră cere fiecărui să-și îmbogățească cunoștințele, să studieze individual. Aici e cheia succesului în producție. Dar unul după ce termină școala profesională și încep să cîștige, cam aruncă banii pe băuturi, stau noaptea în restaurant sau pe bulevard. Dacă pe vremuri venea patroșul și te a-runca în stradă dacă nu munciai și și deseori chiar cînd munciai — astăzi în socialism trebuie să muncim cu constinciozitate, pentru că muncim pentru noi, pentru că nu avem dreptul față de societate să ne batem joc de noi și

nici de uzina unde am fost primiți să muncim. Trebuie să fim conștienți că munca noastră este foarte utilă țării.

E adevărat că mulți dintre tinerii din sectorul nostru care urmează șeraiul sînt bătîți serioși. Dar mai sînt unii — spune tovarășul Ivan Ilie — care văd în școala medie serală un preț de a trăi pe spina-rea părinților — muncind deci de mîntulul la fabrică — sau mijloc de a fugi de meserie și a te frunză ciilor printr-un birou, după ce vor avea liceul. Așa e Chirîță Constantin care a primit o educație bună în școala profesională și a constituit un exemplu pozitiv pînă cînd a ajuns în clasa a X-a cînd s-a gîndit s-o facă pe bolnavul inchipuit. A absentat în octombrie 3 zile, în decembrie 6 zile iar în ianuarie, pentru că are teze, n-a mai venit aici o zi. Sînt alții care fiind la șerai dorm în schimbul trei și mergînd la școala sînt cu sînt obosiți. Cu alte cuvinte nici în car, nici în cărută. Trebuie să stăm mai serios de vorbă cu ei.

Eu sînt elev la șerai — completează tovarășul Penescu Valeriu, muncitor la secția pompe. Nu fac această școală ca să fug de muncă. Și nici majoritatea colegilor mei care muncim și învățăm, nu fug după o viață mai ușoară. Dar eu știu că învățînd, făcînd liceul voi fi un muncitor mai bun, voi putea rezolva mai bine sarcinile mereu mai complexe ale producției. Peste cîțiva ani mai poți muncitorii vor avea liceul. Și așa va fi normal. Nu se poate lucra empiric, ci cu multe, foarte multe cunoștințe. Mie mi-ar fi rușine ca după ce termin școala să fug într-un birou. Alergînd după năluci ni se duce și tineretea, uităm și meseria pe care o știim. Aici e locul nostru, aici în muncă și în banca de șerai.

Temperatura morală la șerai s-au desășurată dezbaterile prilejuite de adunarea generală a organizației U.T.C. a sectorului au subliniat în primul rînd că pricepere profesională, dublată de permanenta ei desășurire, se confundă aici și acum mai mult ca orînd cu perfectibilitatea morală.

V. ARACHELIAN
V. RĂVESCU

BAN LIVIU, comuna Gănești, raionul Tîrnăveni, ION NEAGU, București.

La întrebarea dv. ne-a răspuns tovarășul Traian Ionescu, antrenorul echipei „Dinamo”.

„Ion Pîrcălab s-a născut în luna noiembrie a anului 1941. A început să joace fotbal la vîrstă de 9 ani; a debutat în echipa de juniori a clubului Dinamo. A jucat apoi în categoria B la Dinamo Obor, la U.T.A. și apoi în echipa Dinamo București unde activează și în prezent. În 1960 — la vîrstă de 19 ani — a făcut parte pentru prima oară din echipa națională. De atunci a participat la 25 meciuri internaționale, fiind component al echipei naționale de fotbal. Ion Pîrcălab e ofițer și student în anul I la Institutul de cultură fizică.”

La ultima întrebare: „ce surprize va oferi echipa Dinamo susținătorilor ei în returul campionatului categoriei A?” antrenorul Traian Ionescu ne-a asigurat că băieții se vor menține în fruntea clasamentului prin practicarea unui joc de calitate.

Nocturnă timișoreană

TELEVIZIUNEA ȘTIE ?

A devenit o practică în multe restaurante din multe orașe. Și se întînde, se întînde ca pecinginea. Poate că și line... Trece cîmîntul pragul unui local, te așezi la o masă, comanzi o cafea cu vin și aștepti. Mai gîvrone sau mai tîrziu, la o oră anume, mai mult sau mai puțin exactă, apare și neplăcuta cîntăreală (da, de cele mai multe ori cîntăreală), însoțită, firește, de nelipsite prezentare. Ei, și de-aici începe tot nevezul, toată ciuda mea. Pentru că am ascultat, multiplicată în zeci, sute chiar, de exemplare, cu sau fără îndigro, roștită pe un ton de tenor, bas sau soprana a aceeași prezentare, ca un leit-motiv, aceeași carte de vizită, vizată la un unic și indivizibil ghiseu: „Dragi consumatori citiți pentru dumneavoastră... (sici și pomenit numele) de la televiziune”. Și prezentatorul

rîde satisfăcut în barbă (gîndind probabil: „L-am dus și p-ăglia”) și consumatorul hoblează ochii, ascultîndu-și urechile, și ea apare măimătrîndu-se (că de, e de la televiziune) și bateria se ndrăcește, a-cordeonul geme, chitara scriștie și-o tot tin așa. Intr-un cumpiit infern sonor, apar pe la a trei cîntare a cocșilor (fîcînd pier, vorba legendei, și fantomele). Ultima oară am ascultat distinsă prezentare la Terasa „Turist” din Pitești, la „Geamuri”, cum se obișnuiește, mucalit, să i se mai spună prin partea localului. Nici nu trecuseră trei minute de la consumarea actului prezentării, și Ani Stamete, de la televiziune a început să cînte, era un ghem de soapte, de vorbe și dureri înăbușite, o avalanșă de strîgîne, ș.a.m.d. Și-o mai ajuțe și o stie amplificarea defectă, exagera-

du-i „calitățile” vocale pe „linia melodică” a cîntecului. O discuție cu Ion Guile, responsabil localului, este edificatoare.

— De mult timp a abandonat televiziunea, pentru dv.?

— De trei zile. Iar în ceea ce privește televiziunea lucrurile nu sînt tocmai așa.

— E un obicei al băieților din orchestra. Șiți, să sporească interesul publicului consumator.

Desigur, nu mai avem nevoie de nici o explicație. Care va să zică acesta era miracolul: „să sporească interesul publicului consumator”. Cîntă să Imbrobodească gustul acestui public, sau, mai pe românește, să-l ducă de nas. Pentru că „e un obicei al nostru”. Prost obicei!

L. ANDREIȚĂ

Context

IN LOC DE

CRONICA DRAMATICĂ

Nou „caiet de regie” pentru „O noapte furtunoasă”

Dacă la premiera Noptii furtunoase în 1879 cronicarii dramatici deplîngeau marelui talent al actorilor constrînși să evolueze pe o partitură, după ei, meiodiocra, la reluarea aceleiași Noptii furtunoase, în 1966, de către Teatrul „C. I. Nottara”, alți critici, tot dramatici, par să deplîngă marelui talent al lui Caragiale pe care-l găseseră rău servit de o echipă de loc la nivelul marelui dramaturg. Și mai interesant e că imputărilor care se făceau atunci dramaturgului (de împudorare, imoralitate etc.) se aduc acum regiei și actorilor: spectacolul e împudic, adică vulgar, adică rău conceput și concluzia e că „acesta nu e Caragiale”. Nu vom urmări cît de logic este silogismul cronicarilor ci paralelismul situațiilor. Apărut, e o mare deosebire între refuzarea lui Caragiale din 1879 și respingerea unei concepții regizorale la circa 90 de ani de atunci. Să nu uităm însă că pe atunci Caragiale nu era decît debutant, un autor de teatru necunoscut. Ceea ce refuzau cronicarii de odinioară era tocmai ceea ce nu intra în sfera controlabilului obișnuit și acesta era debutantul Caragiale cu textul său. Recentul protest provocat de premiera Noptii furtunoase vizează tot ineditul spectacolului care acum nu mai e textul ci concepția regizorala. Ineria receptivității este aceeași, indiferentă la timp. Elementul inedit este respins, fără control aproape, din comoditatea fixării la un sol sigur. De ce erau laudății actorilor distribuției în 1879? Ei reprezentau certitudinea, erau verificați deja de o opinie generală, și nu era de loc greu să afirmi despre un actor cunoscut că are talent servind un text prost, cînd toată lumea e de acord că actorul are talentul iar textul e al unui nou zeu. Prudenta cuminte, demnă de Garda civică a lui Caragiale, despărțea deci elementul cert, cu „contul public” asigurat, de cel incert, incomod, controversat. O prudentă similară funcționează în cazul spectacolului regizat de George Rafael. Aici fosta element incert, incomod, controversat, nu mai e de loc incert, a fost unanim acceptat, — ceea ce nu înseamnă și înțeles — uitîndu-se că mai poate fi încă incomod sau controversat. Caragiale e de acum un bun public, o glorie națională și orice subscrie la însemnătatea lui ca și la a celei eminesciene. De data asta deci elementul de nesigurantă și inedit nu mai e textul dramaturgului ci paritura regizorală — căci este evident după volumul și violenta care a negațiilor că o interpretare există, ceea ce reprezintă deja un cîștig.

Or, este evident că unui dramaturg pentru care reclamăm un loc în patrimoniul universal al dramaturgiei nu-i putem asigura o lungă postumitate prin interpretări unilaterale. Conștiința realismului lui Caragiale, a acutei sale observații sociologice e un bun dezastru cîștigat ceea ce nu ne poate face să renunțăm la sondajul operei, la încercarea de a sesiza subtilitatea intențiilor și mijloacele artei sale comice. Teatrul

se este semiurbană, incultă, pretențioasă dar nu fără un fior de omenie. Titirică e un jupîn captivat de senzația că „face istorie”, de participarea politică, de prestigiu social și deci de cel familial. Ipingsescu e același gardist incult, Veta o femeie normală care în absența poliției face signura „politică” la care se pricepe în adevăr, Chiriac un arivist răbdurii, antrenat într-o inevitabilă relație amoroasă, Spiridon un viitor Chiriac etc. Personajele doar prin raportarea subtextuală la o ideală lume inexistentă. Pentru sublinierea șarjării propriilor personaje, pentru caricarea caricaturii, pe care o apelat la tehnica schimbării registrelor. De la un joc de cel mai pur realism reprezentativ, un salt în stîlul „detasării” de personaje, trîcînd de la trăire la interpretare și de la detasare pentru a reveni apoi la debitul firesc și a-l părăsi din nou atunci cînd sugestia textului o cer. Se mai uzează și de alternanțe de ritm savant doza de pantomimă și de aproape întreg arsenalul mijloacelor lor teatrale. Textul e servit de o cultură teatrală invidiabilă și executarea unei asemenea partituri regizorale vînzînd virtuozitatea cerea interpreti excelenti pe care regizorul cu o unică — oar agravantă excepție — l-a avut. Lucrat pentru, și cu, George Constantin — ieșit înopertun din spectacol — rolul lui Jupin Dumitrache a fost incredent în ultimul moment al Dan Nicolae, executant fidel al indicațiilor regizorale, dar în neputință să capteze publicul, să realizeze „fascinația” personajului. Chiar dezechilibrat prin absența unui interpret — spectacolul rezistă. Într-altfel e de organizat în mod normal o astfel de ieșire din rol ar fi anulat într-o reprezentare, care însă se menține prin minunția cu care fiecare rol și fiecare episod e subordonat unei idei de ansamblu, unei concepții transverșale — dovadă a viabilității tentativei regizorale. Înainte de a vorbi de interpret trebuie remarcată fidelitatea lor față de indicațiile directorului de scenă, fidelitatea care contribuie și ea la impresia de virtuozitate și rafinament pe care o lasă întreg spectacolul. În absența lui George Constantin, vioara primă devine Liliana Tomescu, foarte stăpîna pe schimbarea de registre și tonuri, seducătoare prin matuzăritatea artistică. O secundează Mihai Ionîță, creatorul unui remarcabil Spiridon, bine individualizat și umanizat. Excelent de la prima și pînă la ultima apariție e și Ștefan Iordache, într-un Rîcă Venturiano care e mereu puțin eminescianul fante de saton și mai mult simțîndu-și de mahalala lui Nicolae Filăraș — Rămărăbulă e Melania Chirîță, într-un Rîcă Venturiano care e mereu puțin eminescianul fante de saton și mai mult simțîndu-și de mahalala lui Nicolae Filăraș — Rămărăbulă e Melania Chirîță.

MIHAI IONÎȚĂ (Spiridon)
Văzut de NEAGU RĂDULESCU

se află, din această cauză, în situația de pionier. Dorind să realizeze, prin regizori cu o gîndire creatoare independentă, o versiune contemporană a lui Caragiale, aceste s-au văzut obligati să-și creeze singuri suportul estestic necesar, să-și asume deci obligații pe care nădădau în primul rînd în cîmpul lor de activitate. Spectacolul lui Moiseuc — oricît de controversabil — cu Cinci schile își asumă demonstrația unei chestiuni de istorie literară, tentativă interesantă, fiind nu ați o interpretare nouă ci stabilirea premezilor unei noi piste. Tot pentru un Caragiale văzut altfel pledează și Lucian Pintilie în spectacolul De-ala Caragialeului reintroducîndu-se în căutările de aprofundare a realismului dramaturgului la fraze de exegeză care încercuiau drama sub aparentele farsei. Și tot în direcția unui realism mai profund acționează și George Rafael în Noaptea furtunoasă. Punctele sale de plecare se află, în parte, în Gherea și Pompiliu Constantinescu. Ambii regizori au subliniat compoziția savantă de un extraordinar efect artistic care nu poate fi relevată publicului prin spectacol de reconstituire a culorilor de epocă ci a spiritualului caragialesc. Atenția este mutat de la arheologie la „artă” și la sensurile ei. Pompiliu Constantinescu face observații esențiale în vederea comicului, a „exagerării artistice”, a „exagerării deosebit de important pentru îndreptărirea unor soluții ale regizorului G. Rafael — a „surprunerii șarjii peste conturul psihologic al tipului stilizat”. S-a mai spus că I. L. Caragiale făcea caricatura unei caricaturi, că realismul său e unul de esențializare maximă și nu de reflectare grosieră. De aici extraordnara impresie a unei lumi deasupra realului care terorizează imaginația noastră prin mecanicitatea ei. Rezultatul e un spectacol de o stilizare maximă, pe alocuri aproape un ballet sau un joc de marionete. Nu sînt excluse nici imprimaturile din plastica filmului comic „clasic”. Ele servesc însă programului regizoral, acesta subordonat evidențierii substanței realiste a piesei. Nu s-ar putea spune că George Rafael înlocuiește o altceva situarea personajelor. Și la el lumea Noptii furtuno-

MIHAI UNGHEANU

Vizita în Republica Federală a Germaniei a ministrului de externe al României

DUSSELDORF Trimisii speciali Agerpres. Nicolae Ionescu și P. Stănescu transmit: Încheind vizita oficială în capitala Republicii Federale a Germaniei, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România, Corneliu Mănescu a plecat miercuri dimineață într-o călătorie de două zile în landurile Rhenania de Nord-Westfalia și Bavaria.

La plecarea din Bonn, oaspeții români au fost salutați de vicecancelarul și ministrul de externe Willy Brandt. Ministrul român și perso-

nele care-l însoțesc au sosit în cursul dimineții la Köln. Oaspeții au fost salutați de primarul Teodor Burauer. Corneliu Mănescu a mulțumit pentru primirea făcută și a semnat în cartea de aur a orașului. A fost apoi vizitat vestitul Dom al orașului și Muzeul Arheologic, unde se află vestigiile ale unei străvechi așezări romane de pe aceste meleaguri.

La prinz, ministrul de externe Corneliu Mănescu a participat la un dejun oferit în onoarea sa de Wolff von Am-

rongen, președintele Comitetului economic german pentru țările Europei răsăritene. La dejun au participat reprezentanții ai cercurilor economice din Republica Federală a Germaniei.

În continuarea călătoriei, oaspeții români au sosit la Dusseldorf, important centru industrial, capitala Landului Rhenania de Nord-Westfalia. Primul ministru al acestui land, Heimz Kuhn, a oferit în cinstea ministrului de externe Corneliu Mănescu, un dîneu.

Interviul acordat de Corneliu Mănescu posturilor de televiziune vest-germane

Ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu, care într-o vizită oficială în Republica Federală a Germaniei, a acordat miercuri dimineața la Bonn, înainte de a pleca spre Köln și Dusseldorf, un interviu posturilor de televiziune 1 și 2 din R. F. a Germaniei.

Desigur, nu poate fi ignorată existența între cele două părți a unor puncte de vedere deosebite într-o serie de probleme importante.

Reafirmind poziția de principiu cunoscută a Republicii Socialiste România cu privire la aceste probleme, partea română consideră că deosebirile de păreri nu trebuie să împiedice relațiile de colaborare, dialogul dintre state, eforturile pentru crearea unui climat propice soluționării problemelor spinoase ale vieții internaționale.

Nu considerăm că drumul spre un asemenea climat trece în mod necesar prin statornicirea unor relații normale între toate statele, pe baza principiilor suveranității și independenței naționale, egalității depline în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc.

În acest spirit, dorim să dezvoltăm multilateral relațiile cu țara dvs și vizita noastră a relevat existența a numeroase posibilități în această privință.

Declarația făcută în Parlament de cancelarul federal Kurt Georg Kiesinger în legătură cu stabilirea de relații diplomatice cu România

BONN (Agerpres). — Miercuri, 1 februarie, cancelarul Kurt Kiesinger făcînd în Bundestag o declarație în legătură cu stabilirea de relații diplomatice cu România, a spus: „La 13 decembrie 1966 am declarat în fața acestei înalte adunări că guvernul federal dorește să îmbunătățească raporturile cu vecinii noștri din răsărit în toate domeniile vieții economice culturale și politice, iar, acolo unde condițiile permit, să se stabilească, de asemenea, relații diplomatice. Ieri guvernul federal și guvernul Republicii Socialiste România au convenit să facă schimb de reprezentanți diplomatice la rangul de ambasadori extraordinari și plenipotenciari și să publice un comunicat comun despre aceasta”.

Această hotărîre, care nu este îndreptată împotriva nimanui, a spus cancelarul federal, urmează să servească păcii și securității, înțelegerii durabile și conviețuirii pașnice a popoarelor Europei, precum și destinderii internaționale. În continuare, el a reafirmat cunoscutul punct de vedere vest-german după care guvernul federal este singurul guvern îndreptățit să vorbească în numele întregului popor german.

În încheiere, cancelarul R.F.G. și-a exprimat convingerea că stabilirea relațiilor diplomatice între Republica Federală a Germaniei și România reprezintă o contribuție la destinderea și asigurarea păcii. Guvernul federal, a spus el, va continua eforturile pentru îmbunătățirea relațiilor sale cu vecinii săi răsăriteni.

Demisia guvernului bolivian

Din capitala boliviană se anunță că guvernul și-a prezentat miercuri demisia președintelui Barrientos. Este pentru a doua oară în ultimele săptămîni cînd cabinetul de miniștri bolivian demisionează.

privind extinderea de la doi la patru ani a mandatelor deputaților și posibilitatea înființării de universități particulare au suscitât vii controverse în parlament.

Prima demisie a cabinetului intervenită cu o lună în urmă, a fost respinsă de președintele Barrientos. În cercurile guvernamentale boliviane, scrie agenția Associated Press, demisia guvernului este considerată ca o încercare a acestuia de a obține „mină liberă” pentru a liniști turbările care au loc în întreaga țară.

Autorițiile nu au anunțat încă dacă președintele Barrientos a acceptat demisia, dar se relevă că acesta i-a convocat pe liderii celor două partide, care intră în componența guvernului, să discute problemele controversate. Se arată, de asemenea, că în sinul ambelor partide — Frontul revoluției boliviane și Partidul democrat-cristin — s-au creat unele curente care critică politica guvernului. Principala punct asupra căruia s-au ivit divergențe îl constituie proiectul noii constituții a țării, care urmează să fie promulgată la 3 februarie. Noile prevederi constituționale

Insula nemulțumirii

Malta, insula stîncoasă din Mediterană ce, înșelător, se înfățișează amorsată în umbra amintirilor unui trecut furtunos, a intrat în actualitate. Între La Valetta și Londra se încrucișează acuzații de o violență fără precedent în relațiile anglo-malteze. Oficialitățile din insulă, utilizînd un limbaj dur, își exprimă dezamăgirea provocată de un gest pe care nu îl prevăzuseră atât de apropiat...

Cu o populație de numai 330 000 locuitori, Malta este o țară insulară față de care natura n-a menifestat o exagerată generozitate. Cerul mereu albastru, clima dulce, livezi de portocali înveselesc peisajul dar solul stîncos nu ascunde bogății. Pe petecul de pămînt împresurat de apele Mediteranei lupta pentru existență este crîncenă. Bucata de pîine se cîștigă greu, un indiciu elocvent în privința acestui fapt că în insulă mulți sînt cei care șomează (9 000 oameni fără lucru la o populație activă de 80 000; în 1966 — 4 800 locuitori au pornit în pribegie, alungați din locurile natale de neputința de a-și asigura exis-

tența). În ultimul an și jumătate în insulă n-a fost construită nici o întreprindere nouă, pentru că investitorii nu vor să-și angajeze capitalurile în aventuri și pentru că visteria statului suferă de o debilitate cronică. Gloria Maltei pare apusă. În era rachetelor și armei nucleare, insula și-a pierdut valoarea strategică de odinioară. Imperiul britanic s-a dezagregat și Londra a pierdut, treptat, interesul față de costitoarea sa bază din inima Mediteranei. Ideea economiilor bintuite — la Whitehall, fosta colonie britanică (devenită independentă în 1964) nu mîndrindu-se printre cele vizate de măsurile de austeritate de-

precise de guvernul Wilson. Un trimis al Londrei a vizitat La Valetta aducînd vestea că Anglia a hotărît să reducă efectivele sale staționate în insulă (o parte din navele de război, două batalioane de infanterie și majoritatea personalului lui Royal Air Force) precum și diminuarea cheltuielilor legate de întreținerea lor (reducerea ar urma să fie de 50 la sută). După LE MONDE economia anuală rezultată ar fi de 12 500 000 lire sterline.

Straniu la prima vedere, autoritățile malteze în loc să fie satisfăcute de plecarea trupelor străine se declară deziluzionate, manifestînd amărăciune. De ce? Pentru că actualul guvern, vîdîndu-se depărtat de spiritul realității, a clădit toate planurile sale financiare pe existența bazei militare engleze, a condiționat, în mare măsură, veniturile bugetare ale insulei de cheltuielile Angliei pentru întreținerea efectivelor sale. Insula a devenit un fel de anexă a bazei. Preocupările

pentru o dezvoltare economică normală, ținînd seamă de poziția Maltei ca punct de încrucișare a unor importante și tradiționale căi comerciale, nu s-au înscris pe ordinea de zi a guvernului Borg Olivier. Oficialitățile malteze au considerat că încheierea unui acord pe 10 ani cu Anglia care oferă Londrei baza militară în schimbul a 51 000 000 lire sterline înseamnă o garanție pentru viitorul insulei. Dar Anglia și-a revizuit obligațiile militare externe și La Valetta constată că 6 500 maltezi care erau salariați civili ai bazei engleze își pierd șlubele. Armata șomerilor se îngroasă. În unele cercuri politice se apreciază că scadența unei orientări ce nu a ținut seamă de interesele naționale a venit mai grabnic decît se scontase.

Guvernului maltez nu i-a

mai rămas decît să se plîngă că, „deși Malta a obținut în 1964 independența sa politică vor mai trece mulți ani pînă ce ea va putea să-și dobîndească independența economică”. Malta „consideră că Marea Britanie violează în mod fundamental acordul de apărare între cele două țări și, în consecință, a pierdut orice drepturi, privilegii și facilități ce i-au fost recunoscute în insulă prin acest acord”. Printre primele măsuri luate la La Valetta se citează suspendarea scuturilor de taxe acordate firmelor petroliere, inclusiv companiei „Shell Oil”, pentru vânzările de combustibil aviației britanice. Din Londra s-a replicat cu anularea zborurilor avînd destinația Malta. Agenția REUTER aprecia că „relațiile dintre Anglia și Malta au devenit încordate”. CORRIERE DELLA SERA semnală „incertitudinea” care domnește în insulă. Ce va aduce ziua de mine? După unii, premierul Borg Olivier ar privi către Washington. Pentagonul ar fi dispus să-și amenajeze încă o bază în Mediterană? Sese oficiale americane dezmințesc asemenea intenție dar, deseori, dezmințirile au rolul unui paravan.

Locuitorii insulei, care au acumulat o amară experiență, năzuiesc, însă, ca viitorul Maltei să nu mai fie legat de existența bazelor militare străine.

EUGENIU OBLEA

pe scurt

Arestări în

„afacerea Intra”

Autoritățile judiciare de la Beirut au dat dispoziție ca Fernand Khoury, unul din administratorii Băncii Intra, să fie încarcerat. Este cel de-al treilea administrator al Băncii Intra, împotriva căruia magistratura a adoptat această măsură, după interogatoriul care i-a Abou Fandel, care

foșt luat în legătură cu responsabilitățile sale în gestiunea băncii falite. Știri din Beirut anunță, de asemenea, că procurorul general a convocat pe președintele consiliului de administrație al Băncii Intra, Nagib Saltra, și pe fostul administrator, Mounir

sînt totodată și membri al Parlamentului țării. Din aceste surse, agenția France Press menționează că autoritățile au convocat pe președintele consiliului de administrație al Băncii Intra, Nagib Saltra și Fandel, în timpul sesiunii extraordinare a Parlamentului, care s-a încheiat la 31 ianuarie.

Kinshasa respinge

„condițiile prealabile”

Intențiile unui consorțiu internațional recent constituit

Guvernul congolez este împotriva participării societății belgiene „Union Minière du Haut Katanga” la activitatea Societății Generale congoleze a minereurilor (Gecomin), creată prin anularea concesiunilor celei dintîi.

Acest punct de vedere a fost expus de către înaltul comisar pentru informații al guvernului de la Kinshasa care, într-un comunicat dat publicității miercuri, a respins condițiile „prealabile” puse de banca belgiană „Lambert” — unul dintre membrii Consorțiului internațional ce negociază cu guvernul congolez cumpărarea a 40 la sută din acțiunile Gecomin. Guvernul congolez va continua să ducă tratative cu banca, se spune în comunicat, însă fi cere să renunțe la cererea sa de a se plăti societății „Union Minière” o indemnizație și de a se admite participarea ei la asistența tehnică acordată Gecomin și la comercializarea producției de minereuri congoleze.

Potrivit unei informații anterioare transmise de guvernul congolez, luni a avut loc la Bruxelles o reuniune a reprezentanților mai multor firme — americane, belgiene și franceze — care au constituit un consorțiu ce plănuiește să achiziționeze cele 40 la sută din acțiunile Gecomin, destinate vânzării publice.

Retragerea lui El Corobos

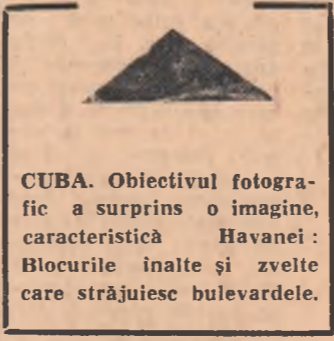
MANUEL BENITO „El Corobos”, unul din cei mai populari tereadori nu numai pe arenele din Spania, dar și din Franța, Mexic și din întreaga Americă Latină, a anunțat la 1 februarie că se retrage din activitate. Specialiștii în taormonie consideră că prin stilul, curajul și personalitatea sa, Manuel Benito va rămîne în istoria arenei la fel de celebru ca Juan Belmonte și marele Manolete. Primele galoane de maestru al coridorelor le-a cucerit în anul 1960, chiar în fața publicului micului oraș andaluz Palma del Rio, unde s-a născut, la 4 mai 1936.

CONSILIUL Organizației Statelor Americane a hotărît miercuri în unanimitate să censure ministrul afacerilor externe, care se vor reuni la Buenos Aires în luna aceasta pentru unele modificări ale Cartei O.S.A., dreptul de a hotărî data, locul și ordinea de zi a Conferinței șefilor de state americani. Adoptarea proiectului de rezoluție dă cîștig de cauză unui grup de țări latino-americane care se opun ca data și locul conferinței șefilor de state să fie fixate imediat și fără elaborarea ordinii de zi, cum ar fi dorit Statele Unite.

Arestări la Santo Domingo

ÎN CAPITALA Republicii Dominicane și în alte orașe ale țării poliția a operat în ultima săptămîină numeroase arestări. Marți, hotelul „Republica” din Santo Domingo și unele case particulare au fost supuse percheziției. Agențiile de presă menționează că au fost operate arestări. Acțiunile poliției din Republica Dominicană sînt motivate de „descoperirea unui complot”.

SECRETARUL de stat pentru problemele informațiilor al Franței, Yvon Bourges, a declarat miercuri corespondenților de presă, că generalul de Gaulle va ține la 9 februarie un discurs radioteleviziv.

CUBA. Obiectivul fotografic a surprins o imagine, caracteristică Havani: Blocurile înalte și zvelte care străjuiesc bulevardele.

Preocupări tunisiene

Salambo. Numele redat celebrității prin opera lui Flaubert captează atenția vizitatorilor aflați la Tunis nu prin firul său poetic, ci datorită activității științifice pe care o desfășoară Institutul oceanografic din această localitate, prînsă în colierul stațiilor ce înconjoară capitala Tunisiei. Zilele acestea, la Institutul oceanografic din Salambo — care este a doua stație de cercetări de acest fel în domeniul biologiei acvatice — s-au desfășurat lucrările Comitetului consultativ al Centrului maritim mediteranean. Constătuirea oamenilor de știință s-a înscris într-o acțiune organizată cu concursul F.A.O. și U.N.E.S.C.O. pentru punerea în valoare a bogățiilor mării și oceanelor. Proiectul, care se va bucura de prioritate în cadrul viitoarelor cercetări, privește studiul florei și faunei Mediteranei centrale. De asemenea, Institutul oceanografic va organiza în Tunisia două cursuri de pregătire a specialiștilor. Dintre celelalte proiecte ale Institutului, investigațiile din apele din preajma insulei Malta au fost apreciate ca prezintă un deosebit interes pentru întocmirea unei hărți cit mai exacte

a resurselor marine din această regiune a Mării Mediterane. La o conferință de presă, condusă de organizatorul Institutului, a fost anunțată apropiata deschidere a laboratoarelor utilizate cu aparatul modern.

După cum spunea Zaccaria Ben Mustafa, directorul Muzeului oceanografic, Institutul de la Salambo contribuie atât la exploatarea științifică a Mediteranei cit și la dezvoltarea industriei piscicole tunisiene. Institutul își propune să dezvolte o largă colaborare între oamenii de știință care studiază în diferite țări condițiile vieții submarine.

Tot zilele acestea, în Tunisia a fost încheiat un program experimental pentru punerea în valoare a agriculturii, organizat de Fondul special al O.N.U. în colaborare cu guvernul tunisian. Scopul acestui program era, între altele, de a experimenta în regiunile secetoase ale țării folosirea apelor sălcii pentru nevoile agriculturii precum și dezvoltarea unor complexe agricole moderne. Aflîndu-mă la Tozeur, una din oazele care înaintează spre deșertul saharian sau la Kairouan în regiunea de stepă din centrul țării, am putut vedea însemnătatea pe care asemenea studii o pot avea pentru practicarea unei agriculturii în condiții naturale extrem de dificile. Cercetările întreprinse sub îndrumarea specialiștilor O.N.U. și a celor tunisieni, vor contribui la lupta pentru fiecare gram de apă pe care o dau locuitorii acestor regiuni. Cele trei stațiuni experimentale create în acești patru ani în regiuni diferite din Tunisia — Kairouan, Kaserine și Gafsa — au permis acumularea unor date bogate privind ameliorarea și dezvoltarea creșterii animalelor precum și reconversiunea culturilor pentru sporirea rentabilității pe suprafețe întinse.

Intr-o discuție avută la guvernatorul din Kairouan, una din principalele regiuni cerealiere și de creștere a animalelor din Tunisia, interlocutorii noștri subliniau cit de prețioasă se poate dovedi această experiență pentru cultivatorii tunisieni.

CRISTIAN POPIȘTEANU

Tunis 2 Februarie 1967 (prin telefon)

Momentele cînd miniștrii celor șase țări membre ale Pieței comune cad repede de acord asupra vreunei chestiuni sînt atît de rare incît merită să fie înscrise în istoria C.E.E. Un asemenea moment s-a înregistrat recent la Bruxelles cînd „cei șase” au realizat în timpul record de numai două ore un acord în privința negocierilor din „runda Kennedy”.

Dincolo de consemnarea recordului, conținutul acordului realizat comportă implicații și semnificații ce nu pot scăpa nimănui. Miniștrii celor șase au căzut de acord la Bruxelles asupra următoarelor două puncte (redate după comunicatul dat publicității la încheierea reuniunii-fulgur):

1) Se atrage atenția principalilor parteneri la negocierile tarifare de la Geneva că Piața comună nu aprobă metoda listelor de excepții cu produse neșupuse reducerii vamale reciproce și n-are intenția să utilizeze asemenea liste dat fiind că aceasta ar duce la diminuarea rezultatelor „runde Kennedy”. C.E.E. dorește, deci, ca țările interesate să renunțe la listele de excepții. În cazul, însă, cînd această obiectiv nu este reținută atunci, țările Pieței comu-

ne vor fi determinate să-și reducă propunerile privind produsele care sînt dispuse să accepte reducerea vamală prevăzută de 50 la sută.

2) Cei șase vor continua negocierile de la Geneva asupra obiectivului fundamental care-l constituie disparitățile tarifare și care se referă la Marea Britanie cel puțin atît cit și la Statele Unite; numărul de disparități pe care tariful vamal le comportă față de C.E.E. este mai ridicat decît cel existent în tariful american. Reprezentantii C.E.E. sînt, de asemenea, înscinați să continue cu a-

de produse chimice în Statele Unite. În termeni mai conșcși și mai puțini tehnici, cele două puncte de acord înseamnă că „cei șase” nu sînt dispuși să se incline față de țările americane, cît mai profitabile exigentele anglo-americane. Poziția exprimată la reuniunea de la Bruxelles pare să pună în cauză întreaga activitate îndelungată de-

insă lansarea unui aderat pentru Marea Britanie. Subliniînd pe un ton tranșant că disparitățile dintre tarifele vamale britanice și cele ale C.E.E. sînt mai mari decît cele americane, miniștrii „celor șase” rețevă, fără să o spună în mod expres, că există obstacole mari, fundamentale în calea asocierii Angliei la Piața comună.

Este o invitație aproape nevoalată adresată Londrei de a demonstra buna credință în cadrul „runde Kennedy”, de a accepta să renunțe la politica comună cu negociatorii americani în ce privește listele de excepții. Mai explicit, problema pare a se pune în următorii termeni: viitorul apropiat al „runde Kennedy” urmează să arate pe terenul practicii care sînt intențiile reale ale Marii Britanii în ce privește Europa celor șase — dorește ea oare să intre în Piața comună pentru a întări pozițiile C.E.E. în direcția unei cooperări economice americane-dependența față de S.U.A.? Sau este vorba de încercarea de a pătrunde în C.E.E. pentru a o deschide și mai mult influenței S.U.A. înfăușînd-o practic pu-terii economice americane? În plin turon prin fiecare din țările Pieței comune, Londra este, astfel, pusă, de planul „celor șase” în fața unui test practic imediat, foarte greu de ocilit.

EM. RUCĂR